

Arrest

nr. 199 831 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 december 1976 te Monrovia.

*U diende een **eerste asielaanvraag** in bij de Belgische asielinstanties op 11 september 2006. Op 13 november 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf. U ging tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS). Op 26 februari 2007 bevestigde het CGVS de **beslissing tot weigering van het verblijf**. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State (verder RvS).*

Op 26 augustus 2010 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, in het arrest nr. 207005. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 26 november 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. Op 10 december 2014 nam het CGVS een beslissing tot **weigering van inoverwegingname** van een asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 03 februari 2015 door de Raad voor Vreemdelingbetwistingen (verder RvV) verworpen.

Op 06 december 2017 dient u huidige, **derde asielaanvraag** in. U stelt nu homoseksueel te zijn en om die reden niet te kunnen terugkeren naar uw land. Ook legt u attesten met betrekking tot uw psychisch welbevinden voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste asielaanvraag voor de Commissaris-generaal werd op 26 februari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, daar uw asielmotieven ongegrond werden bevonden. Uw vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de RvS verworpen. In het kader van uw tweede asielaanvraag nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 03 februari 2015 door de RvV verworpen. Er resten u dan ook geen beroepsmogelijkheden meer heeft met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en de beoordeling ervan staat vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuwe elementen aanwezig zijn waardoor u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **derde asielaanvraag** te staven kunnen immers volgende opmerkingen worden gemaakt.

U stelt homoseksueel te zijn en zich de laatste jaren geprostitueerd te hebben omwille van uw financiële moeilijkheden in België (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, 15, 16). Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. Bij uw relaas kunnen echter verschillende opmerkingen gemaakt worden.

Vooreerst dient opgemerkt dat u uw homoseksualiteit bijzonder laatijdig hebt ingeroepen als asielmotief.

U stelt in immers in 2006 in België toegekomen te zijn (zie CGVS p. 4) en (zo stelt u aanvankelijk) drie of vier jaar later homoseksuele gevoelens ontwikkeld te hebben (CGVS p. 12). Dit zou willen zeggen dat u omstreeks 2009, 2010 begon te merken dat u gevoelens had voor mannen. Later in het gehoor verklaart u echter dat u al in het asielcentrum in Antwerpen gevoelens voor mannen opmerkte (CGVS p. 19) en uit de beschikbare informatie blijkt dat u slechts tot begin 2008 in het centrum in Antwerpen (Kapellen) hebt verbleven (zie 'informations legales' in het dossier). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u pas eind 2017, bijna tien jaar later, uw homoseksualiteit vermeldt tijdens uw derde asielaanvraag. Deze laatijdigheid is des te opvallender daar u de voorbije tien jaar verschillende procedures aanspande om uw verblijf in België te regulariseren, dit terwijl u nu verklaart al die tijd homoseksuele gevoelens te hebben gehad.

Gevraagd waarom u tijdens uw eerdere asielaanvragen nooit vermeldde dat u homoseksueel was, stelde u dat u twijfelde, niet wist dat u homoseksueel was op dat moment (CGVS p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds 30 jaar oud was toen u Liberia verliet en dat u voor deze leeftijd nooit enige romantische of seksuele gevoelens koesterde, voor mannen noch vrouwen (CGVS p. 6, 7). Hoewel in extremis kan worden aangenomen dat u zich pas in België voor het eerst tot iemand aangetrokken voelde, blijkt uit uw verklaringen dat u ruim voor uw tweede asielaanvraag aan het eind van 2014, seksuele contacten aanging met mannen. Zo vertelt u dat u in Veurne (dus voor 7 januari 2010, zie 'informations legales' en uw verklaring CGVS p. 4) in contact kwam met I., de eerste man met wie u een homoseksuele relatie aanging (CGVS p. 8). Zelfs indien u dus aanvankelijk twijfel en schaamte omtrent uw geaardheid voelde, zou men verwachten dat u toch na het aangaan van uw eerste seksuele contacten met mannen, zou overgaan tot het aanvragen van asiel. U was immers op dat moment al bekend met de asielprocedure. Minstens zou men verwachten dat u op het moment dat u niet langer OCMW-steun krijgt en dus in financiële problemen komt (CGVS p. 15), zou overgaan tot het indienen van een asielaanvraag.

U stelt dat u zich omstreeks 2013, 2014 genoodzaakt zag uw homoseksuele vrienden om hulp te vragen omdat u de huur niet meer kon betalen en dat u geld kreeg aangeboden in ruil voor seksuele handelingen (CGVS p. 15, 16). Desondanks haalt u uw homoseksuele geaardheid niet aan tijdens uw tweede asielaanvraag, in november 2014. Zelfs indien u worstelde met uw geaardheid kan moeilijk worden aangenomen dat het aangaan van seksuele contacten in ruil voor geld een kleinere stap was dan het aanhalen van uw homoseksualiteit tijdens een asielprocedure. Bovendien was u reeds sinds 2015 in psychiatrische behandeling, alwaar men eveneens op de hoogte was van uw overlevingsstrategieën, dewelke volgens Dr. S. moreel en ethisch ondraaglijk waren voor u. Gezien u reeds lange tijd juridisch en sinds 2015 ook psychisch werd opgevolgd en gezien uw bekendheid met de asielprocedure, kan niet worden aangenomen dat u pas eind 2017 overging tot een asielaanvraag op basis van uw homoseksuele geaardheid. **De laattijdigheid van uw asielaanvraag doet reeds bij voorbaat vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid.**

Met betrekking tot uw verklaringen over de ontdekking en beleving van uw homoseksuele gevoelens kan het volgende opgemerkt worden.

Uw verklaringen over het ontluiken van uw eerste homoseksuele gevoelens en de manier waarop u hier mee omging zijn weinig concreet, noch doorleefd. Gevraagd wanneer u zich voor het eerst tot mannen aangetrokken voelde, stelt u zich dit niet te kunnen herinneren. Gevraagd te vertellen over de periode waarin u merkte dat u gevoelens had voor mannen en niet voor vrouwen, stelt u vaagweg dat de gevoelens in je opkomen wanneer je een man ziet, je wil bij hem zijn (sic). Gevraagd naar specifieke situaties of personen die deze gevoelens opriepen, stelt u zich geen specifieke persoon te herinneren, u stelt dat u met iemand kon praten en dan de gevoelens krijgen. Gevraagd wanneer u voor het eerst handelde naar uw homoseksuele gevoelens, vertelt u over I.. (CGVS p. 12.) Later in het gehoor wordt u opnieuw gevraagd of u wel eens verliefd was geweest op een man, of zich aangetrokken had gevoeld tot een man, vooraleer u I. leerde kennen. U antwoordt opnieuw erg vaag en stelt dat je je aangetrokken kan voelen als je iemand ziet, dat de gevoelens in je opkomen. Gevraagd of u zich iemand specifiek kan herinneren voor wie u dergelijke gevoelens had, antwoordt u ontkennend. (CGVS p. 18.) Het is erg opvallend dat u er absoluut niet in slaagt om ook maar één specifieke persoon te noemen tot wie u zich aangetrokken voelde, vooraleer u met I. effectief tot homoseksuele handelingen overging (CGVS p. 12).

Opnieuw gevraagd of u dan over een specifiek moment kan vertellen waarop u zich aangetrokken voelde tot mannen, stelt u nu dat het in Antwerpen zou gebeuren (CGVS p. 19), in het asielcentrum (n.v.d.r.: in Kapellen, waar u na uw aankomst in België verbleef, tot begin 2008). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt stelde u eerder in het gehoor dat u pas drie tot vier jaar na uw aankomst in België, dus omstreeks 2009, 2010, homoseksuele gevoelens begon op te merken bij uzelf (CGVS p. 12).

Ook uw verklaringen over uw eerste homoseksuele handelingen met een man, meer bepaald met I., komen weinig aannemelijk over. U stelt dat u op een dag aan het wandelen was en dat jullie elkaar lang aankeken, zo wist u dat hij homoseksueel was. Hij stopte de auto, jullie begonnen te praten en jullie streelden elkaar in de auto. (CGVS p. 8, 12, 13.) In het licht van uw bewering lange tijd twijfel en schaamte gevoeld te hebben over uw homoseksuele gevoelens (CGVS p. 13), is het weinig geloofwaardig dat uw eerste homoseksuele contact op deze manier tot stand zou komen.

Uw verklaringen met betrekking tot het ontdekken van uw homoseksuele gevoelens en de manier waarop u met deze gevoelens omging kunnen in het geheel niet overtuigen.

Gevraagd of u ooit een relatie met een vrouw had, stelt u dat u het probeerde in België, omwille van uw vrienden, maar omdat het niet werkte wist u dat u homoseksueel was. U specificeert nog dat u uw homoseksualiteit moest verstoppen omwille van uw vrienden en dat de relaties met vrouwen een dekmantel waren. (CGVS p. 7.) Uw vrienden zouden immers negatief reageren als er op televisie over homoseksualiteit werd gepraat. Gevraagd naar de meisjes die u had om uw homoseksualiteit te verbergen, stelt u dat u een meisje had zonder er gevoelens voor te hebben, bij uw vrienden zou u met een meisje praten en doen alsof u gevoelens hebt, maar het zou niet echt zijn. U zou afspreken, maar geen seksuele relatie aangaan. (CGVS p. 8, 9.) Gevraagd naar de personen voor wie u uw homoseksualiteit verborgen zou houden (en voor wie u dus de moeite deed om interesse in meisjes te veinzen en zelfs met hen af te spreken), blijft u opnieuw erg vaag. Gevraagd wie van uw vrienden negatief zou reageren op zaken die met homoseksualiteit te maken hebben, kan u slechts één vriend noemen, u denkt dat zijn naam J. was. (CGVS p. 9, 10.) Gevraagd waar u met hem was toen hij zich negatief over homoseksuelen uitliet, stelt u slechts dat jullie samen televisie keken. Het is opvallend dat u stelt relaties met vrouwen aan te zijn gegaan om uw homoseksualiteit verborgen te houden (CGVS p. 7-9), dat u stelt dat u niet openlijk homoseksueel kon zijn, maar enkel in het geheim (CGVS p. 13) en dat u pas nadat u in therapie ging de wens kreeg openlijk uw homoseksualiteit te beleven, doch, dat u tevens maar één concrete persoon kan noemen die zich negatief uitliet over homoseksuelen (CGVS p. 9, 10) en voor wie u uw homoseksualiteit verborgen hield (CGVS p. 13).

Gevraagd of u sinds de therapie dan begon met openlijk homoseksueel te zijn, stelt u dat uw vertrouwenspersoon tijdens de therapie zei dat u zichzelf moest zijn, en u merkt op dat u het nu aan de interviewer vertelt. Gevraagd of u het in het gesloten centrum waar u verblijft vertelt, stelt u dit niet te durven. (CGVS p. 13.) Gevraagd of u het sinds u in therapie ging aan iemand kon vertellen dat u homoseksueel bent, iemand voor wie u het eerder verborgen hield, noemt u slechts de vertrouwenspersoon bij wie u in therapie was. Gevraagd of er dan niemand in uw omgeving is van wie u denkt dat hij misschien begripvol zou zijn, stelt u van niet en u bevestigt dat u tenzij uw therapeute nooit iemand over uw homoseksualiteit probeerde te vertellen. (CGVS p. 14.)

Zowel uw verklaringen over het verbergen van uw homoseksualiteit als over het (later) openlijk beleven ervan, komen weinig doorleefd over. Pas wanneer uw vertrouwenspersoon tijdens het gehoor tussenkomt en u wijst op uw nieuwe vrienden, noemt u drie Belgische homoseksuele vrienden, die u in het centrum komen opzoeken en die u kent via uw vertrouwenspersoon (CGVS p. 14).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat aan uw homoseksualiteit geen geloof gehecht kan worden. Aangezien uw homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig is gebleken, kan deze niet worden aangenomen als reden om niet te kunnen terugkeren naar Liberia.

Wat betreft de medische (fysieke en mentale) problemen waarvan uw advocate gewag maakt, en waarvan zij stelt dat ze in Liberia niet kunnen behandeld worden, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Met betrekking tot uw psychiatrische problemen en de medische attesten die u voorlegt om deze te ondersteunen, kan verder worden opgemerkt dat de asielpprocedure voor elke asielzoeker in meerdere of mindere mate stresserend is. Een arts of therapeut kan weliswaar vaststellen dat u aan de criteria voor een bepaalde diagnose voldoet, hij baseert zich hiervoor grotendeels op uw eigen verklaringen en kan geenszins inschatten of deze diagnose verband houdt met problemen die u in Liberia gehad zou hebben of met uw beweerde seksuele geaardheid. Het is dan ook niet aan de verleners van medische of psychologische bijstand om de geloofwaardigheid van uw verklaringen of de gegrondheid van uw asielaanvraag na te gaan. Bijgevolg kunnen deze attesten de beoordeling van uw asielrelaas niet in een ander licht plaatsen. Hetzelfde geldt voor de getuigenis van M.F.. Aangezien getuigenissen een gesolliciteerd karakter kunnen hebben, hebben zij immers geen bewijswaarde.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van "de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980", van artikel 3 van de wet 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het beoordelen van de geloofwaardigheid van iemands seksuele geaardheid een zo goed als onmogelijke taak is gezien de complexiteit en diversiteit van het proces van zelfidentificatie en persoonlijke gedragingen. Hij meent dat een beoordeling ervan snel neigt naar subjectiviteit wegens het gebrek aan objectieve bewijselementen. Hij stelt dat de nodige terughoudendheid aan de dag moet worden gelegd en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich grondig dient te informeren over de achtergrond van de asielzoeker, over de sociale, culturele en religieuze context en over de wetten en praktijken in het land van herkomst. Vervolgens citeert hij uit een aantal rapporten.

Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden en geen correcte beoordeling heeft gemaakt van de zijn algemene geloofwaardigheid. Volgens hem heeft de “*protection officer*” teveel gefocust op details en bepaalde van verzoekers verklaringen mis begrepen door een stereotiepe benadering en door verwarring rond cruciale zaken zoals gevoelens, seksuele aantrekkingskracht en zelfidentificatie.

Vervolgens meent verzoeker dat het op een later moment invoeren van zijn homoseksualiteit geenszins kan leiden tot de beoordeling dat dit zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat uit het enkele feit dat een asielzoeker terughoudend is om zijn seksuele geaardheid te onthullen ten aanzien van de asielinstanties niet kan worden besloten tot ongeloofwaardigheid. Onder verwijzing naar Richtlijnen van UNHCR haalt hij aan dat trauma en gevoelens van schaamte impact hebben op de mogelijkheid om een vrees voor vervolging op basis van seksuele geaardheid uiteen te zetten en dat de versnelde asielprocedure onaangepast is voor de behandeling van dergelijke verzoeken. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat er sprake is van laattijdigheid en meteen tot de conclusie komt dat door dit element alleen al de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksualiteit op de helling staat. Waar de commissaris-generaal stelt dat kan worden aangenomen dat het aangaan van seksuele contacten in ruil voor geld een kleinere stap is dan het aanhalen van zijn seksuele geaardheid tijdens een asielprocedure, acht verzoeker dit een zuiver subjectieve beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het niet-indienen van de asielaanvraag kan volgens hem juist duiden op zijn oprechtheid en op het niet-opportunistisch karakter van zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker verliest de commissaris-generaal uit het oog dat hij in een overlevingsmodus zit, hetgeen maakte dat hij zich prostitueerde, wat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist. Hij stelt dat dit, zoals te lezen valt in de medische verslagen, een zware impact op hem heeft gehad.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het vaststaat dat hij lijdt aan post-traumatisch stresssyndroom (hierna: PTSS). Hij stelt dat deze beoordeling toekomt aan een arts en niet aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij meent dat zijn PTSS een invloed heeft gehad op zijn leven in België in de periode waarin hij zijn homoseksualiteit heeft ontdekt en beleefd.

Verder stelt verzoeker dat de ontdekking van een homoseksuele geaardheid een evolutief proces is en acht hij de vraag naar wanneer de homoseksuele gevoelens ontluikten of wanneer een persoon zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, niet relevant is en ten stelligste af te raden zijn omdat het onduidelijkheid in de hand werkt. Opnieuw citeert verzoeker uit een aantal rapporten. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich vooral focust op het wanneer van de “*ommekeer*” van verzoekers seksuele geaardheid. Hij meent dat hij een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas heeft gebracht.

Voorts vindt verzoeker dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de omstandigheden in het gesloten centrum en de impact ervan op verzoeker waar hij een tegenstrijdigheid lijkt te plegen *“tussen enerzijds het feit dat verzoeker zou stellen openlijk zijn seksualiteit te beleven (door therapie en op gehoor CGVS) en anderzijds het feit dat verzoeker in het gesloten centrum niet openlijk vertelt over zijn geaardheid”*. Volgens hem vervalt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wederom in het trachten te creëren van een tijdlijn *“alsof men van de ene dag op de andere van geaardheid verandert”*. Verzoeker meent consequent te zijn in zijn verklaringen en stelt als volgt:

“Voor verzoeker I. ontmoette (Veurne, 2009), heeft hij voornamelijk seksuele gevoelens gehad. Hij zegt twee keer dat hij al “gevoelens” of “aantrekkingskracht” had ervaren vóór I. (p8 en 18). Hij is daar dus consequent in. Hij zegt ook (p18) dat hij pas op I. echt “verliefd” was en pas een relatie had (=romantische gevoelens). Daaruit valt af te leiden dat de homoseksuele gevoelens van verzoeker voordien voornamelijk seksueel van aard waren.

Vervolgens heeft hij ook geheime relaties gehad en transactionele seks, toen hij in Middelkerke woonde. Zijn seksualiteit is in die periode dus in grote mate nog in het verborgene gebleven.

Zijn tweede asielaanvraag dateert van 2014, maar pas in 2015 is hij in therapie gegaan bij psychologe K.V.S.. Hij zegt daarover twee keer dat hij pas “naar buiten” wou komen, “openlijk gay” zijn, dankzij die therapie (p13 en 19). Ook hier is hij consequent in zijn verklaring.

Als verklaring voor zijn late disclosure zegt hij ook dat hij “in doubt of myself” was en niet wist dat hij gay was (p6). Uit het pure feit dat hij eerder al verliefd was geworden of al seksuele contacten had (= handelingen en gevoelens), kan niet verwacht worden dat hij ook in diezelfde periode het label “gay” op zichzelf zou gekleefd hebben en zijn seksualiteit openlijk zou beleven (= zelfidentificatie).

Pas in 2016 is hij naar gay clubs gegaan, dus na aanvang van therapie. Ook in die periode was hij nog voorzichtig om niet geout te worden.

Verzoeker meent dan ook dat door het kunstmatig trachten een tijdlijn op te stellen van verzoekers "coming out" zij en een ander begint te verwarren. Immers het hebben van geheime relatie en transactionele seks betekent helemaal niet dat verzoeker zichzelf zag als homoseksueel.

Voor 2009 had verzoeker nog geen verliefdheid (romantische aantrekking) ervaren, zo blijkt uit zijn verklaringen. Echter had hij wel al seksuele aantrekking gevoeld. Het is dus niet zo vreemd dat hij eerst 2009 aanhaalt als dat hij toen de eerste keer homoseksuele gevoelens had, omdat het hier over verliefdheid ging – waarvan het aannemelijk kan zijn dat dergelijke gevoelens beter in zijn geheugen zitten omdat verliefdheid van een andere aard is dan seksuele aantrekking. Hij haalt overigens wel meteen I. aan in die context.

Dat hij daarna Antwerpen aanhaalt, is in overeenstemming met zijn andere verklaringen dat hij voor I. (2009) ook al "gevoelens" had. Hij verklaarde dat hij in Antwerpen erg beschaamd was en zijn gevoelens voor zich wilde houden. Het feit dat het hier gaat om seksuele aantrekking (geen verliefdheid), dat hij daar niet mee heeft willen of durven doen én dat hij niet wist dat hij gay was (= ontbreken van zelfidentificatie), maakt het heel aannemelijk dat hij zich geen specifieke personen kan herinneren en dat hij daar ook vage verklaringen over aflegt.

Het CGVS stelt dus de verkeerde vragen en tracht te objectiveren maar focust louter op de concrete gedraging van verzoeker en dus niet op de zelfidentificatie, die net de cruciale factor ter zake is."

Verder herhaalt verzoeker dat hij in een overlevingsmodus zit en hierdoor zijn seksuele geaardheid op een andere manier heeft beleefd. Het aanknopen van amoureuze relaties is minder evident en voor sommige mensen zelf irrelevant aangezien hij in een situatie zat waarin hij zich diende te prostitueren om te overleven. In deze situatie lijkt zijn beleving juist wel doorleefd te zijn, zo meent hij. Hij acht zijn verklaringen in ieder geval consequent en geloofwaardig en stelt dat hij eerlijk is geweest over zijn beleving.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat in het administratief dossier geen COI is terug te vinden over de situatie van homoseksuelen in Liberia. Hij wijst op het belang van goede landeninformatie voor de beoordeling van "LGBTI dossiers". Verzoeker citeert uit een rapport van UNHCR, uit de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn en uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij voert aan dat de situatie voor homoseksuele mannen in Liberia in het bijzonder zeer zorgwekkend is. Hij verwijst naar een rapport van het UK Home Office waarin wordt verwezen naar de discriminatie die bestaat in Liberia jegens homoseksuelen, de strafbaarheid van hun seksuele handelingen, de welwillendheid van de Liberiaanse politie om slachtoffers van discriminatie te helpen en cetera.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een psychologisch attest (stuk 2), een medisch attest (stuk 3) en een uittreksel uit een rapport van het UK Home Office (stuk 4).

Per faxbericht brengt verzoeker op 14 februari 2018 samen met een aanvullende nota een attest van Cavaria bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Op 11 september 2006 diende verzoeker in België zijn eerste asielaanvraag in. Op 13 november 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, die op 26 februari 2007 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bevestigd.

Op 26 augustus 2010 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2007.

Op 26 november 2014 diende verzoeker in België zijn tweede asielaanvraag in. Op 14 december 2014 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nummer 137 843 van 3 februari 2015 werd het beroep tegen de voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2014 verworpen.

Op 6 december 2017 diende verzoeker onderhavige, derde asielaanvraag in België in. Hij beweert dat hij homoseksueel is. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn beweerde homoseksualiteit bijzonder laattijdig inroept als asielmotief; (ii) hij geen concrete en doorleefde verklaringen aflegt over de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid; (iii) de door hem voorgelegde medische en psychische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op het voorgaande geen ander licht kunnen werpen; en (iv) hij zich aangaande zijn fysieke en mentale problemen dient te wenden tot de hiervoor geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt onder meer gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de "*protection officer*" open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Gelet op de beschikbare informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier en in onderhavig verzoekschrift stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij psychische problemen kent (PTSS) en dat hij in België heeft voorzien in zijn levensonderhoud door zich te prostitueren met andere mannen. De attesten toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift (stukken 2 en 3) zijn een duidelijke aanwijzing dat verzoeker te kampen heeft met psychische en fysieke problemen evenals financiële problemen. Uit een lezing van het gehoorverslag valt af te leiden dat verzoeker doorleefde en aannemelijke verklaringen kon afleggen over het hebben van seksuele contacten met mannen, doch dit in het kader van prostitutie teneinde in zijn levensonderhoud te voorzien. Dit gedrag op zich toont evenwel niet aan dat verzoeker zelf homoseksueel is. Het louter hebben van seksuele contacten met personen van hetzelfde geslacht in het kader van prostitutie, betekent immers op zich niet dat men intieme gevoelens koestert voor personen van hetzelfde geslacht of zelfs dat men zich werkelijk seksueel aangetrokken voelt tot personen van hetzelfde geslacht. *In casu* kunnen immers een reeks elementen worden vastgesteld die maken dat aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit geen geloof kan worden gehecht (zie *infra*).

In het psychologisch attest van 13 december 2017 (verzoekschrift, stuk 2) staat onder meer te lezen als volgt: "*Zijn psychisch lijden is voor hem ook ondraaglijk, omdat hij uiteindelijk enkel kan overleven via voor hem moreel onaanvaardbare praktijken: Wegens zijn ruglijden kan hij nauwelijks fysieke arbeid verrichten, waardoor hij zich in leven moet zien te houden met activiteiten, waarover hij, zeker met vrouwen (het eerste gesprek gebeurde met een vrouwelijke collega), niet wilde spreken. Hij heeft ook later nooit echt duidelijk gezegd, maar zeer waarschijnlijk gaat het over prostitutie.*" Uit het medisch attest van 17 juli 2015 (verzoekschrift, stuk 3) blijkt daarenboven dat verzoeker lijdt aan PTSS. Uit het geheel van verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 januari 2018 blijkt tevens dat verzoekers seksuele contacten met mannen zich situeren in het kader van prostitutie. De mannen waarmee hij afspraken hadden immers bijna allen reeds een relatie en wilden niet dat hun contact met verzoeker gekend was. Zo ontmoette hij I., met wie hij meermaals contacten had, op straat in diens auto en sprak hij af met mannen in de duinen langs de Belgische kust. Verzoeker omschrijft deze laatste contacten zelf als prostitutie (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gelet op het geheel van zijn verklaringen kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers seksuele contacten met mannen te kaderen zijn binnen dit patroon van prostitutie, eerder dan dat ze het gevolg zijn van een innerlijk en persoonlijk intiem verlangen naar seksuele contacten met mannen in het kader van oprechte homoseksuele aantrekkingskracht.

De “homoseksuele vrienden” waarover verzoeker spreekt blijken bovendien slechts vrienden te zijn van zijn vertrouwenspersoon (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is aannemelijk dat er in dergelijke omstandigheden sprake is van schaamte en dat verzoeker zich niet geroepen voelt zijn seksuele contacten met mannen kenbaar te maken aan zijn onmiddellijke omgeving.

Hoewel verzoekers seksuele contacten met mannen in het kader van prostitutie geloofwaardig zijn, wordt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid echter ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Vooreerst is er het gegeven dat verzoeker reeds sinds 2006 in België verblijft, dat hij reeds voor 2010 seksuele contacten beweert te hebben gehad met I. in Veurne (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8) en dat hij wachtte tot het indienen van onderhavige, derde asielaanvraag wegens zijn beweerde homoseksualiteit tot 6 december 2017, terwijl hij reeds in 2014 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij geen enkele melding maakte van een vrees voor vervolging wegens zijn beweerde homoseksualiteit. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker pas na het in therapie gaan in 2015 tot het besef en/of de acceptatie kwam dat hij homoseksueel is, zoals hij voorhoudt, wachtte hij nog twee jaar alvorens een asielaanvraag in te dienen, hetgeen nog steeds onaannemelijk lang is, temeer gelet op zijn eerdere ervaringen met de asielprocedure in België. Gelet op de concrete omstandigheden *in casu* doet verzoekers talmen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging naar aanleiding hiervan.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers contacten met (homoseksuele) mannen zich veelal beperkten tot seksuele contacten in het kader van prostitutie. Dat verzoeker, die beweert reeds in de eerste jaren na zijn aankomst in België in 2006 “gevoelens” voor mannen bij zichzelf te hebben opgemerkt en die heden internationale bescherming vraagt omwille van zijn homoseksuele geaardheid nadat hij deze geaardheid ten aanzien van zichzelf aanvaardde na het starten van een psychologische therapie, tot op heden geen enkele relatie had met een man die meer betekende dan enkel seksuele contacten, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid. Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet op een doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan verhalen over de (liefdes)gevoelens die hij voor andere mannen had. Zo verklaarde verzoeker verliefd te zijn op P.B., een man die hij in Middelkerke ontmoette, maar wanneer hem werd gevraagd te vertellen wat voor een persoon P.B. was, komt hij niet verder dan te verklaren als volgt: “Hij was lief tegen mij, ik ook tegen hem?” (gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer werd gevraagd welke andere dingen hij en P.B. buiten seks met elkaar deden, antwoordde verzoeker als volgt: “Tv kijken als hij vrij is, romantische films. [...] Gezellig samen zijn.” (gehoorverslag commissaris-generaal, p. 17). Dat P.B. een partner had waarover hij niets zou hebben verteld en dat verzoeker P.B.’s leeftijd niet beter kan schatten dan “Ouder dan ik. Ik weet het niet exact. [...] Tien ongeveer? Het kan minder dan tien zijn, niet meer. Hij is ouder dan ik.” (gehoorverslag CGVS, p. 17), zijn dermate onaannemelijke verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van verzoekers voorgehouden gevoelens voor deze man.

Aan het voorgaande voegt zich nog verzoekers verklaring toe dat hij in Liberia geen gevoelens had voor mannen of vrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Zelfs rekening houdend met verzoekers psychische en fysieke problemen en de situatie in Liberia, is het geenszins geloofwaardig dat verzoeker, die op zijn dertigste Liberia verliet, voordien nooit enige gevoelens zou hebben gehad voor iemand, weze het een man of een vrouw. Indien verzoeker immers heden werkelijk zichzelf als homoseksueel zou beschouwen na het doorlopen van therapie, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij heden in staat is op doorleefde en geloofwaardige wijze verklaringen af te leggen over zijn gevoelens voorafgaand aan het beweerde aanvaarden van zijn eigen homoseksuele geaardheid, *quod non*. Immers, van een man van dertig jaar oud, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat deze reeds ver genoeg gevorderd is in zijn seksuele, fysieke en mentale ontwikkeling om gevoelens te ontwikkelen voor andere personen. Uit de bijgebrachte medische en psychologische attesten (verzoekschrift, stukken 2 en 3) blijkt geenszins dat verzoekers seksuele, fysieke en/of mentale ontwikkeling een achterstand zou hebben opgelopen of anderszins zou zijn verhinderd. Desalniettemin houdt verzoeker voor dat hij pas na zijn aankomst in België, en dus na zijn dertigste, pas voor het eerst gevoelens ontwaarde voor een andere persoon. Dat verzoeker pas na zijn dertigste gevoelens zou zijn beginnen te ontwikkelen voor andere personen, is in het licht van het voorgaande niet aannemelijk en vormt dan ook een bijkomende indicatie voor het leugenachtig en opportunistisch karakter van zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

Ook wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op verzoekers verklaringen over de “valse” relaties met vrouwen die hij zou hebben gehad en op de reactie van zijn vrienden op homoseksualiteit, waaruit eens te meer de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid blijkt:

“Gevraagd of u ooit een relatie met een vrouw had, stelt u dat u het probeerde in België, omwille van uw vrienden, maar omdat het niet werkte wist u dat u homoseksueel was. U specificeert nog dat u uw homoseksualiteit moest verstoppen omwille van uw vrienden en dat de relaties met vrouwen een dekmantel waren. (CGVS p. 7.) Uw vrienden zouden immers negatief reageren als er op televisie over homoseksualiteit werd gepraat. Gevraagd naar de meisjes die u had om uw homoseksualiteit te verbergen, stelt u dat u een meisje had zonder er gevoelens voor te hebben, bij uw vrienden zou u met een meisje praten en doen alsof u gevoelens hebt, maar het zou niet echt zijn. U zou afspreken, maar geen seksuele relatie aangaan. (CGVS p. 8, 9.) Gevraagd naar de personen voor wie u uw homoseksualiteit verborgen zou houden (en voor wie u dus de moeite deed om interesse in meisjes te veinzen en zelfs met hen af te spreken), blijft u opnieuw erg vaag. Gevraagd wie van uw vrienden negatief zou reageren op zaken die met homoseksualiteit te maken hebben, kan u slechts één vriend noemen, u denkt dat zijn naam J. was. (CGVS p. 9, 10.) Gevraagd waar u met hem was toen hij zich negatief over homoseksuelen uitliet, stelt u slechts dat jullie samen televisie keken. Het is opvallend dat u stelt relaties met vrouwen aan te zijn gegaan om uw homoseksualiteit verborgen te houden (CGVS p. 7-9), dat u stelt dat u niet openlijk homoseksueel kon zijn, maar enkel in het geheim (CGVS p. 13) en dat u pas nadat u in therapie ging de wens kreeg openlijk uw homoseksualiteit te beleven, doch, dat u tevens maar één concrete persoon kan noemen die zich negatief uitliet over homoseksuelen (CGVS p. 9, 10) en voor wie u uw homoseksualiteit verborgen hield (CGVS p. 13).”

In dit licht kan ook dienstig worden gewezen op verzoekers stereotiepe en bijgevolg weinig overtuigende verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het herkennen van andere homoseksuelen in België:

“Hoe is het gekomen tot een relatie tussen jullie twee?”

Hij keek naar mij, ik naar hem, hij raakte zichzelf aan, ik raakte hem aan, hij toonde me zijn plek, ik ging er hem opzoeken.

U kwam hem tegen op straat en wanneer merkte u dat hij gay was?

Ja, ik merkte het meteen, op dat moment, hij raakte zijn penis aan en ik die van mij, dat is hoe je weet hoe mensen gay zijn.

Is dat over het algemeen hoe je merkt dat mensen gay zijn?

Ja, je kijkt naar elkaar, als hij niet wegstijgt, je raakt jezelf aan, als hij het ook doet, je weet dat hij homo is.” (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Dergelijke onaannemelijke verklaringen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van (het oprecht karakter van) verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Verder dient vastgesteld dat in de voorgelegde psychologische en medische attesten (verzoekschrift, stukken 2 en 3) met geen woord wordt gerept over verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, hoewel verzoekers prostitutie wél ter sprake komt. Nochtans werd het psychologisch attest opgesteld op 13 december 2017 en dus na het indienen van zijn vraag om internationale bescherming wegens zijn homoseksuele geaardheid op 6 december 2017. Indien verzoeker werkelijk homoseksueel is en in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij middels een therapeutische begeleiding tot de zelfaanvaarding van deze geaardheid kwam, kan redelijkerwijze worden verwacht dat in het psychologisch attest dat hij ter staving van zijn asielaanvraag voorlegt, minstens melding wordt gemaakt van deze evolutie, *quod non*. Verder blijkt uit dit psychologisch attest dat verzoeker er strenge morele principes op zou nahouden, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte van overwegingen van morele en/of ethische aard met betrekking tot de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Opnieuw wordt hiermee het hiervoor vermelde vermoeden bevestigd dat verzoekers seksuele contacten met mannen eerder te kaderen zijn binnen daden van prostitutie dan als oprechte homoseksuele gevoelens.

Het attest van Cavaria (rechtsplegingsdossier, stuk 9), doet - nog daargelaten de vraag of dit stuk beschouwd kan worden als een nieuw element in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet - aan het voorgaande geen afbreuk. Dit attest, dat werd opgesteld door een vzw op vraag van verzoeker, is immers grotendeels gebaseerd op verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die reeds werden meegenomen in de voorgaande beoordeling. Aldus kan dit attest geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen.

Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de hiervoor opgesomde motieven die *in casu* doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid. Gezien deze ongeloofwaardigheid toont verzoeker niet aan dat hij ingeval van terugkeer naar Liberia een gegronde vrees voor vervolging heeft. Inzake de asielmotieven die hij aanhaalde in het kader van zijn eerdere twee asielaanvragen, dient erop gewezen dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden en dat, mede gelet op het voorgaande, verzoeker middels onderhavige, derde asielaanvraag geen nieuwe elementen bijbrengt die op deze voorgaande beoordelingen van zijn eerdere asielaanvragen een ander licht vermogen te werpen.

Zelfs indien nog enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, *quod non*, dient erop gewezen dat ingevolge het arrest van 7 november 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt. Daarentegen moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift en de bijgevoegde stukken bevatten informatie waaruit de Raad kan afleiden dat de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen in Liberia daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Integendeel, uit de informatie toegevoegde aan het verzoekschrift (stuk 4) blijkt dat "*The law making consensual same-sex sexual activity illegal is rarely enforced and there have been no recent convictions*". De wet die op consensus gebaseerde seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht als onwettig beschouwt wordt zelden toegepast en er waren geen recente veroordelingen (vrije vertaling).

Wat betreft verzoekers seksuele contacten met mannen in het kader van prostitutie, dient vastgesteld dat geenszins is aangetoond dat de Liberiaanse autoriteiten of de lokale Liberiaanse bevolking in verzoekers regio van herkomst hiervan op de hoogte zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen, temeer gelet op voormelde informatie in verband met de bestraffing van homoseksuele seksuele contacten in Liberia, dat het loutere feit dat verzoeker in België seksuele contacten had met mannen in het kader van prostitutie in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou uitmaken.

Betreffende verzoeker medische (fysieke en mentale) problemen, dient erop gewezen dat hij zich hiertoe dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker op basis van voormeld artikel zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER